

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘΜΟΣ 28

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΕΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

* Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ *



Ο ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ



ΠΡΙΝ ΕΝΣΚΗΨΗ. ΘΥΕΛΛΑ

„ΔΑΦΝΗ“

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αττίσις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομήν
τὸν λαμβάνεται ἐκ' ὧν, ἐάν δὲν συνοδεύεται
ὡπὸ τοῦ ἀντιτύπου.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Εἰσάλλομεν λοιπὸν εἰς τὸ Τριώδιον.
Ἄν δὲν τὸ πιστεύετε, κυττάτε τὸν Κα-
ζαμίαν, καὶ σταθῆτε λίγα λεπτὰ στὸ πρῶτο
σταυροδρόμι ποῦ ὁ εὐρέθιτε.

Θὰ ἴδῃτε τότε τὰ παρελάσαν ἀπ' ἐκεῖ
δὲα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν εὐδαίμονα
πόλιν, ποῦ εὐρισκόμεθα, φανερώνουν τὴν
εἰσοδὸν τοῦ Καρναβάλλου, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ
θ' ἀπεστέλλοντο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τὸ
ταχυτέρον εἰς τὸ κρατητήριον ἐπὶ διαταρά-
ξει τῆς ἡσυχίας τοῦ στομάχου τῶν δια-
βατῶν...

Καὶ τί δὲν θὰ ἴδῃτε τὰ παρελάσῃ ἀπ' ἐκεῖ
τὴν «γκυρία» μὲ τὴν ὁποῖαν τρελλαι-
νεται ὁ σύγχρονος Ἀθηναῖος. τῶν συνοικι-
ῶν, καὶ ἡ ὁποῖα πάλιν τρελλαινέται μὲ
τὰ πορτοκάλια, ἢ μὲ τὰ πορτοφύλλα κά-
ποτε τῶν τελευταίων...

Θὰ ἴδῃτε τὰ «ρόπαλα» τὰ ὁποῖα χρειάζον-
ται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν ῥάχη τῶν ἀποτε-
λούντων τὸν... Ὀϊσάον· καὶ ἂν δὲν εἴτε
συμπαροσφύρον τότε πλέον στὴν διάβα των τὰ
χαμνία ποῦ τὰ παρακολουθοῦν διὰ τὰ
θαυμάσουν τὰ ἀστεία τοῦ παλαιοῦ, ἀσφα-
λῶς θ' ἀποδύσθῃτε μόνον σὰς εἰς τὴν θείαν
τῶν «εὐμπεκίδων», τῶν ἀτυχημένων αὐ-
τῶν παιδιῶν, ποῦ ἔχουν καταδικασθῇ ν' ἀ-
λειφθοῦν μὲ φοῖτον, καὶ νὰ κινῶν τὰ κάτω
καὶ τὰ ἄνω ἀκροά των ρυθμικῶς, σύμφωνα
μὲ τὸν ἦχον τῆς λατέρνας.

Θὰ ἴδῃτε καὶ πολλὰ ἄλλα καὶ περιεργα
πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ εἴτε
φύγῃν, ἂν δὲν ἐπρόλαβεν ὁ «κα-
ραγκιόλης» τοῦ κάρρου καὶ ἡ κλαπαδόρα
τοῦ νὰ εἴτε διώδων.

Θὰ ἴδῃτε λοιπὸν τὸν ἀνθρωπὸν ποῦ κα-
ταπίνει τὰ μαχαίρια, τὰ περσούνια, καὶ δὲα
τὰ σιδηρικά τοῦ δημοπρατηρίου· ἐκεῖνον
ποῦ οὐδὲν ἀναμμένα εἶλα μέσα στὸ... στὸ-
μα του, τὸ «ἀλογάνι», ὅλ. τὸν ἀνθρωπὸ
ποῦ χορεύει ἐπάνω σὲ ἓνα ψεύτικο ὄλογο,
θὰ ἴδῃτε τὸν Θεοδοσίον καὶ κόμπαν, θὰ
ἀκούσῃτε τοὺς στίχους του, καὶ θ' ἀπο-
λαύσῃτε τὸ «γαϊτανάκι» τὸ ἐθνικὸν παι-
γνίδι τὸ ἀποκρηντικὸ, τῶν συγχρόνων Ἀ-
θηναίων.

Αὐτὸ εἶνε τὸ δνεῖρον τοῦ βοηθοῦ τοῦ μα-
νάβη, καὶ τοῦ πρώην στραγαλατζή. Νὰ ξυ-
ρίσῃ τὸ ὑπογείνειόν των, νὰ φορέσουν
περούκα καὶ τὰ ρούχα τῆς μικροτέρας ἀ-
δελφῆς των καὶ νὰ πλέξουν ὀχι... εἰδύλλιον
βέβαια!

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν θὰ ἴδῃτε, καὶ μόνον
μακαράδες δὲν θὰ ἴδῃτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Οἱ τελευταῖοι συζητοῦν γιὰ τὴν ἐθνοσυ-
νέλευσιν σοβαροὶ καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ δια-
κόψουν τὰς διζήτιδας των.

Αὐτὸ εἶνε τὸ τριώδιον εἰς τὰς Ἀθήνας
κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1910. Προσθέσατε
λίγους χοροὺς δημοσίους, ὀλίγους ἰδιω-
τικούς, καὶ περισσότερα ξελαργυγιάσματα
στούς ὁρόμους. καὶ ἔχετε τὴν ἀποκρηντι-
κὴν κίνησιν τοῦ ἀθηναίου.

Τίποτε ἄλλο· τὰ ἴδια, τὰ ἴδια πάντοτε.
Καὶ ἐὰν ποῦ ἤθελε νὰ ἐξαίρεθῇ τοῦ κα-
νόνος, καὶ νὰ γελάσῃ μὲ τὸν κόσμον καὶ
τὸν ἑαυτὸν του, ἀπέτυχε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ
νὰ μεταμφιεσθῇ καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀ-
ποκρηντὴν, τὴν συνήθη, τὴν αἰώνιαν, τοῦ
Ἀθηναίου. Διότι τοῦ ἐφώναζαν, ὅποιος τὸν
ἐβλεπε.

— Σ' ἐγνωρίσαμε, σ' ἐγνωρίσαμε...
Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο, ἀφ' οὗ ἡ ἀποκρη-
ντὴ εἶνε ἡ ἴδια πάντοτε ἐδῶ.

Κροῖτε

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἔτησία
Ἐσωτερικοῦ..... Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ..... Τρ. 8
Ἀμερικῆς..... Δολλάρια 3
Ρωσσίας..... Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἰανδήποτε
ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ
Ἐταιριῶν..... Λεπτὰ 70

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται
δωρεάν, μὲ τὴν σειρὰν τῶν, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ
ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ φύλλου.
* Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὁρὸς ἀπολαύσεως.
* Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἦσαν ἡ τελευταία νύχτ' αὖ ποῦ βροσκίανε μαζὺ
ἡ τελευταία νύχτ' αὖ ποῦ ἡ μελαγχρονὴ παιδούλα σφι-
χαιγκαλίσσασθ' ἐπὶ τὸ κατάνο ναυτοπούλου τοῦ μοῦ-
ραζε τὰ γλῆκα φίλ' αὖ της. Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ
θῆμ' αἶψα σὺ καρδίον καὶ θῆμ' αἶψα σὺ καρδίον καὶ
ξένα, θὰ περνοῦσε θάλασσας ἀπέραντες καὶ χῶρους
ἀγνοίας. Τότε ἀπ' αὖ θῆμ' αἶψα καμμιὰ μικρὴ ἐνθὺ-
μοι γιὰ τὴν ὁμορφὴν φιληγάδα του ἡ θῆμ' αἶψα
ταῖς ἀξέχασταίς σιγχαῖς ποῦ περσάνε μαζὺ· Ἀδελ-
φὸν οὐλοῦσ' ὅταν ἡ μελαγχρονὴ παιδούλα καὶ ἔσπευγε τὸ
παιδί της· θάλασσα μὲ δυνάμει ἀπάνω σὺ ἀπὸ τῆς
σῆθ' αὖ της. Ἦ ὅπως περνοῦσαν βιαιότητες καὶ ἡ μαθὴρ
νύχτ' αἶψα γιὰ τὴν δόση τῆς θείας σῆθ' αὖ της ἡσυχί-
ας· πλοῖα εἶχε τοῦ ἡσυχίαν ἡ σιγχαῖς ποῦ ἔσπευγε
τὰ χῶρους τοῦ. Ἐκείνη μὲ δάκρυα σὰ μεγάλα μάτια
της ἀκούμ' αὖ της τὸ μελαγχρονὸν της κεφάλι ἀπάνω
στον ὅμο ἐκείνου, καὶ ἀπὸ ἔσπευγε τὸ χέρι του σὲ τὴν
καρδίαν της, τοῖτε· Φεύγεις γιὰ ν' ἀφίσης μιὰ ἀγία-
τρεπὴ πλῆρη σὰ σῆθ' αὖ της ποῦ αἰώνια θὰ μὲ τ-
ραντὰ ὅσο λείπ' αὖ της σῆθ' αὖ της καὶ παίρνεις μαζὺ σου τὴν
τελευταία καὶ μόνον μου ἐλπίδα χῶρος καὶ οὐλοῦσ' αὖ της
πῶς κῆποιος θ' ἵσται καὶ πῶς κῆποιος θ' ἵσται καὶ
γιὰ σένα. Ἀδελφὸς εἶτε ἡ λυπημένη κόρη καὶ τὰ θεμέ-
της δάκρυα ἐκλύσαν ἀπάνω σὰ τριανταφυλλίαν μ' αἶ-
γυλιά της. Ἐκείνους ὁμοῦσ' αὖ της τὸ κατάνο του
κεφάλι, εἶδε μὲ τὸ χέρι του τὸν οὐρανὸν τὸν χῶρον
μὲν ἀπ' αὖ της πρῶταίς λάμψεις της αὖ της· καὶ εἶπε·
Σ' ἐκείνον ποῦ βροσκίανε καὶ γιὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ
μὲν πῶς· καμμιὰ θάλασσα ὅσο ἀπέραντη καὶ ἂν
εἶνε καὶ καμμιὰ καρδιά ὅσο τρυφερὴ καὶ ἂν εἶναι,
δὲν θὰ μὲ πορνοῦσαν ποῖε νὰ μὲς χωρίσῃ. Καὶ ἔσπευγε
τὸ κατάνο ναυτοπούλου καὶ ἔμεινε μόν' ἡ μελαγχρονὴ
παιδούλα...

Ἦ θάλασσ' ἦσαν ἀγριεμένη καὶ σήκωνε τ' ἀπρι-
σμένα κύματά της τόσο ψηλὰ ποῦ σέπ' αὖ της διόληρο
τὸ περῆσαν καρδίον. Ἐξάν' αὖ της πῶς ὅλοι κῆποι
ἐλπίδα πῶς θὰ σὺνθῃ καὶ περνοῦσαν ἀπὸ σιγχαῖς
σιγχαῖς ν' ἀφίσης τὴν τελευταία πνοήν· τὰ βαθεῖα
καὶ ἀτέλειωτα νερά της· ἀγρία· θάλασσα. Ὁ καθέ-
νας ἀπ' αὖ της· ἄρ' αὖ της μιὰ μητέρα καὶ ἀδελφὴ ἡ ἓνα
γέγονε πατέρα. Μονάχα ἓνα ναυτοπούλου ἄρ' αὖ της
ἄλλο σὺν τόπο του, ἓνα κομμάτι ἀπ' τὴν καρδίαν του,
καὶ αὐτὸ τὸ κομμάτι ἦταν ἡ ἀγάπη του.
Ἀνομιμωμένο σὰ σιδηρὴν κἀμπελά της· πλῶρης
ἐβλεπε μὲ καὶ τοῦ τῶν κύματα νὰ σπᾶνε μ' ὁμοί-
α ἀπάνω σὺ καρδίον της ἐνθ' αὖ της σιγχαῖς αἶψα
νὰ βουλή. Θυμῆθηκε τότε τὴν τελευταία του συνάν-
τησιν μὲ κείνη τὰ «στερὰ της· λόγια καὶ τὸ ναυτοπούλου
ἄρ' αὖ της νὰ σιγχαῖς. Σιγχαῖς ἓνα τριζυμὸ δυνατό ἀ-
κούγεται καὶ τὸ περῆσαν καρδίον κατέβαινε μὲ γρη-
γοράδα σὺν ἀπέραντο βυθῷ. Τὸ ναυτοπούλου σὰν νὰ
μὴ καταλάβαινε τίποτα, ἔβλεπε ἀδιάκοπα ὡς ποῦ καὶ
αὐτὸς τὸ «στερὸν του θῆνος· ἔσπευγε μὲ τ' ἀπρι-
σμένα κύματα...

Κ' ἐκεῖ κάτω, σὴν ἀμυδιὰ, μὲ μελαγχρονὴν
παιδούλα περιμ' ἀπὸ τὸ κατάνο παιδί της· θά-
λασσα νὰ γυρίσῃ πίσω.

Φεβρουάριος 1910

Κώστας Ἡλιάδης

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΑΙΡ

Ὁ περίφημος, ὁ ἔκκεντος, ὁ... ὁ θρυλικὸς
Σαντεκλαίρ ποῦ ἐπὶ τὴν τῶν τελευταίων σὺ Πα-
ρίσι καὶ διὰ τὸν δὲν ἀπὸ ἐξομωμένων ἦν... ὁ
γὰρ αὐτὸς αἱ ἐφημερίδες, πρὶν αὖ της τῶν νὰ παχῇ
καὶ ἐδῶ.
Ὁ κ. Κ. Βυρρὸς, ὁ κλεινὸς φροντιστὴς νὰ π-
ρέχῃ αὐτὸν Ἀθηναῖος πᾶσαν δυνατὴν θεατρικὴν
πνευματικὴν ἀπόλαυσιν τὸν ἔσωτερικὸν, συνελλήθη
μὲ Γαλλικὸν θιασμόν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς 23 Φεβρουα-
ρίου μετὰ θρησκευτικῆς τρυφῆς θὰ διέλθῃ καὶ ἐξ
Ἀθηνῶν ὅπου θὰ δώσῃ τὸν Σαντεκλαίρ μὴ τὸν αὐ-
τὸν πλοῦτον καὶ πολυτέλειαν, ὅποιον καὶ σὺ Πα-
ρίσι.

Μαζὺ μὲ τὸν Σαντεκλαίρ θὰ πειθῇ καὶ τὸ
ἄλλο ἀριστοτέλειον τοῦ Rostand, ὁ Cyrano de
Bergerac.

Καὶ γιὰ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δοῦν
στὸ Βασιλικὸν ἐντὸς τῶν μηνῶν, θὰ γράψωμεν ἐκτε-
νέστερον ἐν καιρῷ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΕΛΗ

ΤΟΥ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
“ΔΑΦΝΗ“

Προκειμένου εἰς τὰ τέλη τοῦ μηνὸς νὰ
συγκληθῶσιν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ὅλα τὰ
ἐν Ἀθήναις μέλη τοῦ συλλόγου, καθὼς καὶ
νὰ καταρτίσθῃ οἱ κατάλογοι τῶν ἐν ταῖς
ἐπαρχίαις ἀντεπιστελλόντων μελῶν, παρακα-
λοῦνται ὅλοι οἱ μέλη τοῦδε ἐγγραφεύμενοι
καθὼς καὶ ὅσοι ἐδήλωσαν ὅτι θέλουν νὰ
ἐγγραφῶν τὴν τῶν μᾶς ἀποστείλουν τὰς
ἀκριβεῖς διευθύνσεις των μέχρι τῆς 20 Φε-
βρουαρίου τὸ βραδύτερον. Ἐπίσης παρα-
καλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν μελῶν καθυστεροῦν
τὰς μηνιαίας συνδρομὰς των νὰ τὰς ἀπο-
στείλουν ἐντὸς τῆς αἰῶν προθεσμίας.

(Ἐκ τῶν γραφείων τοῦ Συλλόγου)

ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ ΤΟ ΓΕΩΤΡΙ

(Δημῶδες)

Σαράντα μαστοροπούλα
καὶ ἐξήντα δύο μαστοροὶ
γεφύρι ἐστεριώσανε
τῆς Ἀρτας τὸ ποτάμι.
Ὅλη μερίτσα δουλεύαν
τὸ βράδυ γαργαλιζόνταν
πουλάκι πῆγε καὶ ἔκαυσε
σὴν μεσὴν καμάρια
καὶ δὲν λαλοῦσε σὰν πουλὶ
σὰν τὰλλα τὰ πουλάκια
ἐκεῖ ὁ λαλοῦσε καὶ ἔλεγε
ἀνθρωπίνην κουβέντα·
Μαστοροὶ μὴ παιδεύετε
καὶ ἀδικῶς τυραννίζετε
γεφύρι δὲν στεριώνειται
στῆς Ἀρτας τὸ ποτάμι
Ἄν δὲν στεριώσῃ τ' ἀνθρωπο
γεφύρι δὲν στεριώνει
μὰτε τοῦτο καὶ μὰτε τοῦτο
μὰτε καὶ ἀπ' ἄλλης φύλλης
παρὰ τοῦ προτομάτορα
τοῦ Γιώργη τὴν γυναῖκα,
καὶ ὁ Γιώργης ὅταν τ' ἀκούσε
πολὺ τοῦ κακοφάνη
φιλὴ φωνίστα ἐβγάλε
τραβᾶγι καὶ μαλλιά του
τὰ χέρια του ἐσταύρωσε,
στὸ σπῆτι του πηγαίνει
γιὰ σου χαρὰ σου Δέννη μου!
καλῶς τὸ Γιώργη ποῦθε
τὸ τί χαμπερία Γιώργη μου
ἀπ' τῆς Ἀρτας τὸ γεφύρι
τὸ τί χαμπερία νὰ σοῦ πῶ
τί νὰ σοῦ μολογήσω
φιρμάνι ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα
καὶ αὐτὸν τὸν Βεζύρη
νὰ πᾶν νὰ σὲ στεριώσωμε
στῆς Ἀρτας τὸ γεφύρι
Ἀγάλη γὰλ Γεώργη μου
Ἀγάλη γὰλ Γεώργη μου
Μὰ λύσο δέσσο τὸ παιδί
Νὰ τὸ ταῖσω γάλα
Ἀνάθεμα τὸν Βασιλεῖα
καὶ αὐτὸν τὸν Βεζύρη
τρεῖς ἀδελφούλες ἤμαστιν
καὶ αἱ τρεῖς ἐστοιχειώθησαν
ἡ μία εἶναι ὡς τὴν Φαργαῖα
ἡ ἄλλη ὡς τοῦ Κοράκου
ἡ τρίτη ὡς τῆς καλλιτέρας
τῆς Ἀρτας τὸ γεφύρι.

Βόνιτσα
Στὸν ἔρωτα δια θεωροῦνται σοφ. ρά.
— Ἐνὰ τίποτε ὥρ' αὖ της ἢ βλάπτει τὴν εὐνυχία μας.
— Ἡ μετριότητα εἶνε ἐλαττωμένη, ὁ ὁποῖος τρα-
βῇ νοτιὰ του δὲε τὴς καρδίας.

Κ. Χ. Γκολφιδης

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

“ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,”

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

7

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἰσως θὰ φέρῃ ἀποδείξεις...
ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Δὲν θὰ φέρῃ γιατί δὲν ἔχει εἶνε
συκοφαντίας! Δὲν ἐσθλάσθῃ ὅτε τὸν νεκρὸ! ἐπὶ τὸν
μνησὸν καὶ θάνατον ἐκείνου, ποῦ δὲν μπορεῖ ἀπ' τὸν
τάφο νὰ μιλῇ... Ὁ πατέρας σου χαρτοπαίκτης!
φέμ' αὖ της! ὁ πατέρας σου αἷμος! ἔχει τῆς γυναικὸς
ἡ φυχὴ σκοτάδι, ποῦ θὰ μπορέσῃ καὶ τὸν ἥλιο νὰ
σκοπᾷ! Γιατὶ δὲν φέρεις ἀποδείξεις; Χτύπα λοι-
πὸν! ἐκδικήσου διπλὰ! Κι' ἔλα νὰ ζήσης εὐτυχῆς!

ΠΑΥΛΟΣ.—Μ' αὖ της εἶνε ἀθῶα;
ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Ἄν δὲν φέρῃ ἀποδείξεις, θὰ
εἶνε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶπε, πῶς θέλει: σὰ λόγια της καὶ
στοὺς ὅρκους της νὰ πιστέψῃ τὸ παιδί της!

ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Λόγια ποῦ θέλουν νὰ πλανέσουν
τὴν ἀθώγητά σου!.. ἂν εἶχε, θῆκεν ἀπὸδείξεις!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἄν μαζὶ μοῖρα τὴν ἐστέρης;
ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Ἄν ἐστέρης σ' αὐτὸν φέρεις σὲ
μένα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί! Σὺ ἀποδεικνύεις ὅσα λές...
ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Ἐνθ' αὖ της ἔχει τὰ δάκρυα!.. τὰ
δάκρυα ποῦ εἶνε στῆς γυναικὸς τόσο ἀθῶα, ὥστε
στον ὁπασκὸν τοῦ νὰ πνίγεται τοῦ κόσμου ἡ ἀλή-
θεια!..

ΠΑΥΛΟΣ.—Σὲ λίγο θᾶρξῃ! Βλέπω πῶς πρέπει
νὰ κᾶν ὅτι λές! Ἀλλὰ αἰσθάνομαι κάποιον δει-
λεῖα...

ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Δεῖλα γιὰ ἐκείνη ποῦ ἀτίμασε
τ' ἐνομὰ σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Μοδεῖς τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφο-
σίαν...

ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Ἀγάπη ἐκείνη ποῦ σ' ἔκανε φτω-
χὸ, ποῦ ἔφαγε τὴν περιουσία σου γιὰ νὰ τὴν δόσῃ
ὅς βᾶσι τοῦ πλούτου ἐκείνου, ποῦ ἀκόμα πατεῖ ποῦ
ἀκόμα ἀτίμασε τὸ σπῆτι τοῦ σκοτωμένου;

ΠΑΥΛΟΣ (φύρον ὡς ἐξάλλος τὰς χεῖρας εἰς τὴν
κεφαλὴν).—Ναί! ἔχεις δίκην! Μοδεῖς τὴν πε-
ριουσία μου! Μὰς ἀτίμασε!.. Μὰ ἀτίμασε!.. Ὅλ' αὖ της
ἐκδικήσου!.. ἐκδικήσου φρικτὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο! Ναί!
εἶται πρέπει! Κἀποὺς ἔρχεται!.. Ἰσως εἶνε αὖ της!..
ὅσις! πῆγαν... καθῆσαι πάλι σὴν πλαγινὴ κα-
μαρά... καὶ θ' ἀκούσῃ...

ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ.—Ναί! θ' ἀκούσῃ καὶ τὴν σιγχαῖ
ποῦ θὰ ἴδῃ ὅτι δελεῖς, θὰ ἔσθῃ!

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Παῦλο, τί ἔχεις;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα, γιὰρ μὲ! Τίποτα!

ΙΑΤΡΟΣ.—Ἀλλὰ τότε τί κάθεται ἐδῶ, ἐνθ' αὖ της
λὸς σὲ περιμένουν στὸ σαλόνι;

“ΚΑΤΑΔΙΚΗ!”

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέσ' τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἀνοίχτηκε ἡ μιά καρδιά στὴν ἄλλη. Εἶπε τὸ μυστικό της μὲ πόνο στὴν ξένη τὴν ἀνέβη, μέσ' στὸ σκοτάδι, ποὺ ἂν ἦτο τόσο βαθὺ οὐδ' ἡ μιά θά μπορούσε νὰ τὸ πῇ οὐδ' ἡ ἄλλη νὰ σταθῇ νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἡ πρώτη καταπατοῦσε τὴ γυναικεία τῆς αἰδῶ, ἡ δευτέρα ἔχανε τὴν ἀνδρική τῆς τιμὴ! Κι' ἡ πρώτη ἐξακολούθησε σπασμωδικὰ καὶ νευρικά νὰ μιλῇ. Διηγῆθηκε τὸ ἀμάρτημά της μὲ τρομάρα καὶ μὲ συντριβὴ μαζί. Ἐξωμολογήθηκε μὲ θόρρος ὑπεράνθρωπο τὴν συμφορὰ ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ, ὅτι δὲν μπορούσε πιά νὰ ξαναβρῇ δὲν προσπαθῆσε νὰ δικαιολογήσῃ, δὲν ἰκέτευσε μάταια συγχώρησι. Ἐξήγησε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀρκετὴ καταστροφὴ, τὴν κοινὴν ἀτίμιον. Ἡδέλφης μὲ τὸ δικό της ὄλεθρο, νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν ἐκείνου ποὺ ἔφαρνα παρουσιάζονταν μπροστὴ τῆς, καὶ ἀμέμμενος βρισκόταν ὅτ' οὐκ ἐπὶ τῆς. Ἐκείνη, εὐσέπης!

Ἐκείνης... Ὡ! τῆς φρενὸς μαῦρες φωτιές ποὺ ἔφαρνα ἀνέβηκαν μέσα του καὶ τοῦ ἔλκωναν τὴν καρδιά, τοῦ ἔκκιζαν τὰ στήθη, τοῦ ἀνάδιναν τὸ καβάλι.

Τὸ ῥεῖν' ἂν πῆξῃ τὴν αἰτιμὴ ποὺ εἶχε κοντὰ του, νὰ τὴν πνίξῃ στὰ χέρια του. Νὰ πᾶν νὰ βρῇ νὰ σκοτώσῃ τὸν ποδότη τὸν φριχτό, νὰ κομματιάσῃ τὸν ἀπατεῶνα τὸν καταραμένο, νὰ πῇ τὸ αἷμα του, νὰ ἐκδικηθῇ. Ὅσοι, νὰ σκοτωθῇ ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἔλεγε! Ὅλα γὰρ μιά στιγμὴ! Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα τῆς ἐξωμολογήσεως τῆς σπαρτακτικῆς ἔχασε τὰ λογικά του. Κι' εὐθὺς τὰ μάτια του θολώνονταν τὸ αἷμα τὸν παγώνει. Συγκλονεῖται ὅλος ἀπ' τὴ μανία. Ἀρπίζει;

«Νά, κυττάξετε ἐκεῖ, ἐκεῖ βαθεῖα μέσα» ἐπὶ τὸ σκοτάδι!

Σὲ δύο κορμούς ἀνάμεσα, μὲ τρομάρα κρυμμένη, φαίνεται σ' ἀέριον σχῆμα ἡ πρώτη σκιά. Κυττάζει μὲ τρόμο τὴ μανία ποὺ μὲ τὴ θέλησιν τῆς ἐπικρατεῖται. Μ' ὅλο τὸ μαῦρο σκοτάδι διακρίνεται ἡ σκληρὴ ἀπαίτησις! Ἐπλησίους ἐκείνος νὰ δῇ καλλιτερά καὶ πάλι πετάχτηκε ὅπως μὲ ὀρμή... Ἐφοροῦ! ἕνα γαλάζιο φέρεμα, μ' ἄσπρο τοῦδι στὸ κεφάλι...

Τὸ δνεῖρο, τὸ δνεῖρο! Πάει, ἦλθε ἡ αἰώνια καταδίκη, ἡ ἀναπόφευκτη καταστροφὴ. Δὲν μπορούσε πιά νὰ σταθῇ σ' ἐκείνη τὴ θέσιν, αἰσθανότανε πᾶς θά τοῦ ἔλειπεν ἡ ζωὴ. Κ' ἔφαρνα ἐσπερίετα κ' εὐθὺς, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω του, ἀρχίζει ἕνα τρέξιμο ἐξωφρενικὸ μέσ' τὸ δάσος. Νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ! Τὰ πνεύματα ἐμπνέοντα μὲ φωνὴς, καὶ φεύγον τρωμαγμένα τὸ ἔδαφος τρέμει μὲ βρόντο ἀπ' ὅπου διαβαίνει, τὰ ἔρρα κλαθιά τρίζουν, τὸ δάσος ἀντιδρούει. Καὶ τρέχει, τρέχει ἀδιάκοπα. Ἐνα δένδρο, ἄρατο σὸ σκοτάδι, εἶνε παρμένο σὴ μέση τοῦ δρόμου του. Τὸ συναντᾷ καὶ πέφτει. Σηκώνεται πάλι καὶ ἐξαρχίζει τὸ τρελλὸ τρέξιμο. Καὶ τρέχει, τρέχει ἀβυστα, καὶ βαίνει ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, καὶ χάνεται μέσ' τῆς λαγκαθίδος τοῦ βουνοῦ.

Νὰ φύγῃ! Νὰ μὴ γυρίσῃ πιά ποτὲ σὸ ἀποτρόπαιο μέρος. Νὰ μὴ ξαναβῇ ἐκείνη!

Νὰ μὴ συναντηθῇ ποτὲ, ὅχι, ποτὲ μὲ ἄνθρωπο. Ἦταν ἄτιμος, ἦταν καταραμένος. Καὶ τρέχει, τρέχει!...

Τὸ δάσος βρῆκε πάλι τὴν ἡσυχία του. Τὸ ἀηδόνι ἀκούεται κάπου-κάπου μέσ' τῆς μεταμεσονύκτιας αὐτῆς ὥρας. Γαυγίζει ὁ σκύλος ἀγριώτατα καὶ μαλασμένα. Κ' ἐκείνη!... Ἐκείνη ἄχθθηκε μέσ' τῆς ἀλγῆς ποὺ πυνέει μέσ' τὸ δάσος καὶ φυλλωμένους, ἀφίαναν τὸ ἔδαφος βυθισμένο σὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

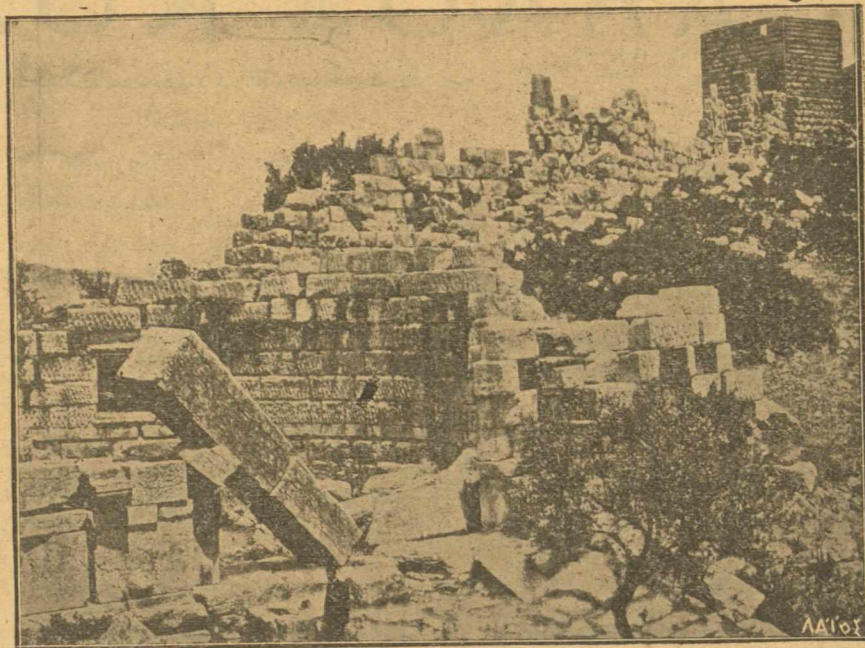


Καὶ τώρα φαύει, φαύει ἀκόμα, δὲν στέκεται πούθεν. Σὰν ἐρινὸς τὸν καταδύει ἡ τρομερὴ ἀνάμνησι. Ἐνθ' τρέχει ὀρμητικὰ, ἔφαρνα τὰ μάτια του θολώνονται, σταματᾷ, ἑλκίζεται, κλονίζεται καὶ πέφτει. Καὶ μένει σ' ἐκείνη τὴ θέσιν ὥρες πολλές μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ χῶμα καὶ β-γγᾷ. Ἰσως πονεῖ τὸ σῶμά του, ὅ ὅχι, πονεῖ ἡ ψυχὴ του. Ἐφαρνα μιά ἀποτρόπαια σκίψι, γεννιέται σὸ νοῦ του. Νὰ φύγῃ! Καὶ σηκώνεται κ' ἀρχίζει τὸ μακρινότατον τρέξιμο. Καὶ τρέχει σὸν ἦλιον τὴ φλογερὴ ἁμέρη, καὶ τρέχει στὴς νύχτας τοῦ μαυροῦ σκοτάδι. Ἀναβαίνει βουνα ἀτάλεια, καὶ ἐξάινει ἀπόκρημνα κατηφόρι. Ἡ πέτρας τοῦ δρόμου τοῦ ἔρχονται τὰ λεπτὰ παπούτσι, τ' ἀγκάθια τὰ ροῦχα τὰ ντυτικά. Ἀπ' τὰ πόδια ρεῖ αἷμα. Ἡ θέα αὐτὴ τοῦ θιμίζει τῆς ὁρμῆς τῆς πρῶτης, καὶ θέλει νὰ φύγῃ ἀκόμη γρηγορότερα. Καὶ τρέχει, τρέχει.

Τὸ δνεῖρο, τὸ δνεῖρο τὸν παρακολουθεῖ. Ἀκούει ἀόρησ' σὴν αὐτὴν τὴν λόγιαν τῆς γρηγᾶς. Ἀπ' αὐτὴν τὰ γαλανά μὲ τὰ λευκά μαζί. Σὰν ὀπτασία ἐμπρός του περνοῦντα τὰ δύο αὐτὰ χρώματα.

Ἀρχίζει νὰ τὸν πιάν' ἡ ἐξάντλησι. Ὡ δυστυχία του! Ἀλλ' ὅχι, ἐμπρός, θά προχωρήσῃ. Ἐνα φροῖτο εἶχε πᾶσι σὴν μέση τοῦ δρόμου. Μία ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τοῦ ἦλθε καθὼς περνούσε, νὰ τ' ἀρπάξῃ, νὰ τὸ καταβροχθίσῃ, νὰ δροσίσῃ. Σκύφει νὰ τὸ σηκώσῃ, ἀλλὰ τὰ μάτια του πέφτουν σ' ἕν ὀλογό-

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΤΟΠΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ



Η ΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΙΩΩΜΗΣ

Λανο γούλιο ποὺ εἶχε γύριε τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕναν κρῖνο κατάλευκο. Τὴν ἐντύπει τοῦ ἔκαμε τὸ χρώμα ἐκείνου. Ἐνόςμιος εἶταν τὸ ἀτένιος πᾶς θά ἔχανε τὴ λίγη ζωὴ ποὺ τοῦ ἔμενε. Ἀφῆκε τὸ φροῖτο καὶ ἔφυγε.

Ἐπρωχώρησε, μὲ πόνο, ὅσον μπορούσαν τὰ πόδια του. Ἀλλὰ, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν βραδέξουν πιά. Ἐπεσε σὺν ἀβύχῃ μέσα σὴν μέση τοῦ δρόμου. Ὡστερα, ὁ ὕπνος τὸν πῆρε. Ἐστὴ μαυρίλα τώρα τοῦ λόγγου θά μπορούσε νὰ δῇ κνεῖς τὸ πρόσωπό του νὰ συσπάται νευρικά, νὰ τρίζουν τὰ δόντια, τὸ στόμα του νὰ λήγῃ λόγια ἀσυνάρτητα, ν' ἀρπίζει. Σὲ λίγο ὅμως, πετάχτηκε πάλι κ' ἄρχισε τὸ ἐξωφρενικὸ τρέξιμο.

Εἶδε σὸν ὕπνο του, παθαμένους ψυχῆς ἀόριστες, εἶδε τὰ δύοχρώματα καθάρη. Ἦταν τὸ δνεῖρο τῆς παραμονῆς! Ἐξέπνυνε πρὸ κουραζιμένος ἀόληρη. Δὲν μπορούσε νὰ βρῇ ἀνάπαυσιν πιά. Καὶ τρέχει, τρέχει!

Πότε μὲ νέα ζωὴ, πότε πέφτοντας κάτω ἀπ' τὴν κούρασι, πηγαίνει πρὸ τὴν ἄγνωστη διεύθυνσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Τοῦτο, Δαμίρης

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΝ-ΔΙΛΛΙ

Σὺν ἀγαπητῷ μου φίλῳ Τάσῳ Παυλόπουλῳ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὴν ἐπιδοσαν τὸ ἐσπέρας ἐγίνετο νυκτερινὴ ἐορτὴ εἰς τὸ ἀνακτορικὸν περὶπτερον τοῦ Γκιου-σουγιού... Ὅποια γοητευτικὴ ἐορτὴ! Ὅποια ἀποφῆς ἀπερίγραπτος!...

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἐορτὴ αὕτη, ἡ φωτοχυσία, τὰ ἀνθὼ, τὰ στέφανα; διατὶ ἡ εὐφρόσυτος ἐκείνη μουσική; διατὶ τὰ τᾶματα αὐτὰ τὸν μυσταγνίζων, τὰ περιφρουροῦντα τὸ κλέσκιον; διατὶ ἡ κίνησις αὕτη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν γυναικωνίτην; διατὶ οἱ πλοῦσιοι οὗτοι καλλιπισταί τῶν φιλοπαίμωνων ὀδυσσέων; — Διότι ὁ Μεγαλειώτατος Σουλτάνος ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν χορὸν νέας τινὸς καὶ ὀφθαλμοῦ Κιρκασίαν.

Ὁ χορὸς ἐμελλε νὰ δοθῇ ἐπὶ τινος ὑπερκεμένου τῆς θαλάσσης δώματος καὶ τὰ πάντα ἀπέπνεον αὐτοῦ, τὴν μέθην καὶ τὴν ὀδύνην. Τὸ δῶμα ἦτο καταστόλιστον ἀπὸ προσωαδῶν καὶ ἀνθῶ, διαγέστατον δὲ ὕδωρ ἔπαιζεν εἰς μαρμαρίνην δεξιμένην. Θυμιαστήρια χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ διέσπον τὰς ἡδύ- τέρας εὐωδίας, καὶ αἱ κορυφαὶ δεινρυλλίων τινῶν ἐσείοντο ἡδυπαθῶς ὑπὸ τῆς ἐσπερίας ἀρωματικῆς βοσπορείου αἴρας, καὶ πάντα δὲ ἐχρυσίζοντο μαγευτικῶς ὑπὸ τῆς ἀργυροχρῶς ἀντίρας τῆς σελή- νης, ἀνατελλούσης μεγαλοπρεπῶς πρὸς ἀνατολὰς.

Ὁ ἔδοξας αὐτοκρατορ περὶεβόδεε βραδέως ἐπὶ τοῦ δώματος τούτου, ἀναπνέων τὸν ζωογόνον αἶρα τῆς ἐσπερίας καὶ περιμένων τὴν χορεύτριαν.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη χρυσοστόλιστος ἡ Γκιουλ- νάρε. Ὁ Σουλτάνος τότε ἐκείνην ἐπὶ τοῦ πλοῦτου ἀνακτορικῶν του, ἡ μουσικὴ ἐπαίνοια καὶ ὁ χορὸς ἤρχισαν. Ὅποιος χορὸς! Ὅστις ἔβλεπε τὴν γυναικα ταύτην, τὴν τοσοῦτον χαρίεσσαν, ἔχουσιν

τὴν κόμην λυτὴν καὶ κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν ἄλλων δασυτῶν ὤμων τῆς καὶ ὀλένας λευκῆς καὶ στρου- γυλᾶς, τὰς ἰσχυρὰς συνεχῶς; ἐπὶ τὸν ἄσπερον τὸν στήθος τῆς, τὰ μαθρα καὶ μεγάλα βλάφρα κάτω νεύοντα, τὸ ἀνάστημα εὐμορφον καὶ λεπτὸν, κλινούσα δὲ ἡδυπαθῶς καὶ πάντοτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ οὐδεὶν τὸ ἔδαφος, ἦθελε τὴν ἐκλάσει: σιφίδα, ἡ ἀλλήλ' ἡχοῦν τοῦ παρδεδίου.

Ἐπὶ ἐν εἰδος χορὸς ἐμελλε νὰ χορεύσῃ ἡ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐξήγησε τὴν συνδρομὴν ἐνός εὐνοῦχο χορευτοῦ. Παρουσιάσθη αὐτὸς, καὶ ἡ νέα χορεύτρια ἐγγίζουσα τὴν χεῖρα ἐφίκετο... Ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούθησε τὸν χορὸν λαμπρότερον τοῦ πρώτου. Ὁ Σουλτάνος τελεθγμένος ἠγέρθη καὶ ἀπρωχώρησε πρὸς αὐτήν. Ὁ εὐνοῦχος ἔσυρεν αὐτήν εἰς τὰ ὅπισθεν οἰκίαν φεύγον τὸν Ἀνακτα καὶ αἰ- φνης ὁ ποδὲ τῆς χορεύτριας ὀλισθαίνει, καὶ ἡ δυσ- τυχὴς πίπτει ἀπὸ τῆς ἄκρης τοῦ δώματος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκράυασαν εἰς βοήθειαν. Μυσταγνίζεις τις ἐφάνη καὶ ἐρίφη εἰς τὰ κῆματα. Ἀλλ' ἦτο ἀργά... Ὁ δυστυχὴς Ἀλῆς, διότι αὐτὸς ἦτο, δὲν ἀνεφάνη ὅτε μετὰ τῆς Γκιουλναρές, οὐτε μόνος.

Ε'

Τὸ μεσονύκτιον ἡ σελήνη, λαμπρὰ πάντοτε καὶ μελαγχολικὴ, ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς οὐδε- μίαν ὅμως σκηνὴν τῆς πρὸ ὀλίγου οὕτω μεγαλο- πρεπῶς τελομένης ἐκείνης ἐορτῆς ἐφώτισεν. Ἐλε- γες ὅτι ἐλα ἐκείνη τὰ φῶτα, ὅλη ἐκείνη ἡ μου- σική, ὁ θόρυβος, τὰ μῦθρα, τὰ ἀνθῶ συνεβέλπειον μετὰ τῆς ὀφθαλμοῦ χορεύτριας, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν ὀπτασία τις, μαγεῖα, θαυμάσια ἐν ἀκαρπείᾳ.

Μ' ὅλα ταῦτα τρεῖς ἄνθρωποι ἐβρίσκοντο εἰσὶ ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ περὶπτερου, ὅπου συνέβη τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο δράμα.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἦσαν ἡ Γκιουλν-φέρ, ὁ Γιουσού- φης καὶ ὁ χορευτὴς εὐνοῦχος.

«Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος τὴν ἐρρίφες εἰς τὴν θά- λασσαν; ἠρώτησεν ὁ Κιζλάρ ἄγας τὸν εὐνοῦχον.

— Μάλιστα, εἶπε γελῶν ὁ εὐνοῦχος.

— Ὑπαγε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ τὴν εὐρῇς! ἐπανε- λαθεν ὁ Γιουσούφης. Καὶ ὅλας δυνάμεις ἐσπερῶς τὸν εὐνοῦχον ἀπὸ τοῦ ἀνδέρου πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ρεῦμα, ὀρμητικὸν κατὰ τὸ μέρος τοῦ οἴου, ἔσυ- ρε τὸν δυστυχῆ, τὸν περὶεστρεφῆ καὶ τὸν ἐδιδόνον εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἡ σιωπὴ, διακοπείσα πρὸς στιγμὴν, ἐπανήλθεν αὐθις.

«Ἀ! ἀνέκραγεν ἡ ὀφθαλμοῦ Γκιουλν-φέρ, ἀναπνέ- ουσα ἐλευθέρως» εἶπε ὁ τρίτος ἄνθρωπος, ὅστις πνί- γεται ἀπὸψε 1..

ΣΤ'

Ἐρωτήσατε διατὶ ἡ εὐμορφος αὕτη κόμην τοῦ χαρίεντος Βοσπόρου ὀνομαζοῦ Ἀκρωτήριον αἰμα- τος; Εἶνε εὐχολον νὰ νοηθῇ.

Δάρισα

Ἀλκυόν

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Γεώργιος Μακρόπουλος ἐ- θωσε τὴν προπερασμένη ἐβδομάδα ἐξατάσεις στὴ Νομικὴ Σχολὴ καὶ ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπαίνοια ἀνεκηρύχθη διδά- κτωρ τῆς Νομικῆς καὶ ὁ φίλος κ. Ἀντ. Σελάς. Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια μας.

ΤΟ CARNET ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ"

Ψ Ὅχι πλοῦσιο τὴν ἐβδομάδα αὕτη σὲ ση- μειώσεις τραγῶν τοῦ Carnet μου. Μάλλον χοροὶ ἔγιναν κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἐπίσημοι.

Ψ Πρῶτον τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, τὴν πα- ρελθούσαν Παρασκευὴν μὲ ἀρκετὸν καὶ ἐκλεκτό- ταιον κόσμον τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἐπιχειρῶ ν' ἀναφέρω ἐδῶ. Πολλὲς ὥραιες τουαλέτες, μετὰ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν ἔκανε μιά ἄσπρη, ἀνήκουσα σὲ πρωτοφανίζομένην ξανθὴν Ἀτιδία.

Ψ Ἐπειτα ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων σὲ φρουαγί τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ὁ ὁποῖος συνεκέντρωσε πολὺν κόσμον. Ἐκ τῶν ἀν- θίδων παρίσταντο πλὴν ἄλλων ἡ κυρία Μ. Νε- γρελόντη, ἡ δεσποινὴς Ἀνδρεῖς, ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες Στεφ. Δραγοῦμη, αἱ δεσποινίδες Πάλλ- λη, ἡ κυρία Κ. Μελά, ἡ κυρία Πασπάτη, ἡ κυρία Ἀθ. Σταθάτου, ἡ κυρία Ριανκούρη, ἡ δεσποινὴς Μαζαράκη, ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες Εὐγενίδη, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴς Καποδίστρια, ἡ κυρία Λαβινοπούλου, ἡ δεσποινὴς Πανουργιά, ἡ κυ- ρία Ἀλ. Γρίβα, ἡ δεσποινὴς Κωστοπούλου, ἡ κυ- ρία Ζερβουδάκη, ἡ δεσποινὴς Λυμπεράκη, ἡ κυ- ρία Κ. Δεμερτζή, ἡ κυρία Βότση, ἡ δεσποινὴς Κονδύλη, ἡ κυρία Κανάκη, ἡ δεσποινὴς Καραβία, ἡ δεσποινὴς Σουρῆ, ἡ δεσποινὴς Ναοῦμ, αἱ κυρία Καραϊζά, ἡ δεσποινὴς Π. Κουντουριώτου, ἡ δε- σποινὴς Παμπούνη, ἡ δεσποινὴς Σπ. Ἀλμπρου, αἱ κυρία Σιλημαν, ἡ κυρία Λέοντος Μελά, ἡ κυ- ρία Κ. Μελά, ἡ κυρία Ἀλ. Σκουρῆ, ἡ κυρία Π. Καραπάνου, ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες Δαγκλή, ἡ κυρία Ν. Μπότση, ἡ κυρία Λιβεράτου κλπ.

Ψ Τὴν Κυριακὴν τοῦ στίχ κ. Θεοχ. Καρα- βέλα, οὐ χορευτὴν ὅμως.

Ἀπ' ὅσας παρευρέθησαν: Κυρία Κουμου- δούρου, Λαπαθιώτου, Κορίνα Ἡπίτου μὲ ὀρατο καπέλλο, Μητσοτάκη, Μητροπούλου, Ἀδάμ κλπ.

Ψ Ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βα- σιλικῆς Φιλόπορος Ἀδελφότης διδὲν τὴν ἐτη- σίαν αὐτῆς ἀπογευματινὴν ἐν τῷ «Ἀκταίῳ» Νέου Φαλήρου ἐνέρε τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν τῆς πό- λεως Πειραιῶς τὴν 14 Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυ- ριακὴν καὶ ὅρα 3 μ.

Ἡ Φιλόπορος Ἀδελφότης τοῦ Πειραιῶς διο- κεῖται ὑπὸ τῶν Κῶν Θ. Βολανάκη, Ἀσ. Ἰωάννου, Μ. Μασοῦλη, Σ. Ἀλῆ, Μ. Φουντούλη, Μ. Μα- νούση καὶ Κ. Μάνου.

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἡ εὐθεία αἰδουσα τοῦ Ἀκταίου θά ὑπερπληρωθῇ καὶ πάλιν κόσμου ἐκτιμώμενος τὰς πληροφάνειας τῆς Φιλοπότητος Ἀ- δελφότητος.

Ψ Σήμερον ἐτίσης μεγάλη προεσπερὶς στὴν Κυρία Σοφ. Σιλημαν περὶ τῆς ὁποίας σὺ ἐρχόμενος.

Cyrano

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Α'. Ἐγινε τὴν περασμένην Παρασκευὴν καὶ ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ κ. Φιλαδέλφους περὶ τῶν μεγάλων γλυπτῶν μὲ πολλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κό- σμον.

Ἀῖρον εἰς τὸν Πανρασὸν καὶ ἡ τρίτη καὶ ὀρατο- τέρα διάλεξις εἰς τὰς 6 μ. μ. μὲ θέμα τὴν Ποι- ητίαν καὶ ἐπιδέχεται φωτ. εἰκόνας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ αἰσθὺν ὁ κ. Φιλαδέλφους θά συγκεντρώσῃ πάλιν ὥρατον ἀκροατήριον.

Β'.

Τὸ Σάββατον εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν Μηχανι- κῶν τοῦ Πολυτεχνείου ὀμιλήσεν ὁ κ. Α. Ὁρ- λάνδος μὲ θέμα τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀρχιτεκτ. μορ- φῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλλ. θεάτρου.

Γ'.

Τὴν Κυριακὴν, εἰς τὸν Πανρασὸν πάλιν, ἡ Α. Ε. ὁ μαθητὴς Κ. Ριμπαρπέλλα Πρεσβευτῆς τῆς Ἰταλίας, ὀμιλήσεν περὶ τῆς Λατρείας τοῦ Δάντου Εἰς τὴν ὀμιλίαν ταύτην τοῦ κ. Πρέσβους παρεν- εβλήθησαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπιστημον καὶ ἄλλοι- λος κόσμος ὁ ὁ τοῖος κατεχειροκρότησε αὐτὸν ἐν τέλει.

Δ'.

Εἰς τὸ τμήμα τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανρασὸ τοῦ κ. Σάββατον ὁ πρῶτος διδάκτωρ κ. Π. Μελετόπουλος ἀνεκοινώσε μελέτην αὐτοῦ περὶ τῆς περ' ἡμῶν ἐγκληματολογίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐθνικὴν περὶ τοῦ.

Ε'.

Ἐπίσης χθὲς εἰς τὸν Πανρασὸν ἔγινεν ἡ πρῶ- τη διάλεξις τοῦ κ. Κακλαμάνου μὲ θέμα τὸν με- γάλον γεγραμὸν ποιητὴν Heine.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Α'.

Τὴν π. Πέμπτην εἰς τὸ Ὑδρεῖον Ἀθηνῶν ἐδόθη μεγάλῃ συναυλίᾳ ὑπὸ τὸν μαθητὸν καὶ μαθη-

ΠΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙΜΑΣ



ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—ΤΟ ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

(Ἀποστ. ὁ κ. Ἀγγ. Ν. Λαγκαδάς).

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΜΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ..

Εἶδα ἕνα παράξεν' ὄνειρο.

Καθὼς ἀνέβαινα μιά σκάλα πλημμυρισμένη ἀπὸ κάτασπρον φῶς, ξεφανερῶθηκε μπροστὰ μου ἕνα κοριτσάκι, ποὺ κατέβαινε. Κορίτσι ἦταν ἐκεῖνο ἡ ἄγγελος; Τέτοιο πλάσμα ποτὲ δὲν εἶδα σ



Ήρ. Φραγ. (Ξηρ. Σπάρτη), Παν. Πα-
παν. (Βερβότσαν), Κ. Θραψ. (Θήβας), Π.
Φλ. Ωρον (Ένταυθα), Gespent, Σ. Μπουμπό-
τον (Γύθειον), Β. Άδουμάκιν (Λιμίν),
Π. Παπαθ. (Πάτρας), Άδραν Νεάνιδα (Κα-
λάμας).—Τά παρ' ύμιν σταλλέντα ελήφθησαν και
θα δημοσιευθώτων έφ' όσον έγκριθώσιν.

Φραγκ. Στεφ. (Ένταυθα).—Ή δημοσιευ-
θείσα στήλη έγκρίσεων άφεώρα έργα πρό άρκε-
τών μηνών ληφθέντα, συνεπώς τά ιδικά σας θα
έδεται άν ενεκριθώσιν μετά 1 ή 2 φύλλα.

Σ. Παναγ. (Άργος).—Παρατηρήσατε τί
γράφωμεν άνωτέρω περί έγκρίσεων.

Δ. Παλζαδ. (Καλάμας).—Σας γράφωμεν
ιδιαιτέρως.

Κ. Καλογερών (Μονεμ.).—Άποντώμεν ιδι-
αιτέρως.

Σ. Μπου. (Γύθειον).—Τό παρ' ύμιν άπο-
σταλén ως ιδιόν σας ελήφθη άτυχώς ή εκ του
«Σπαρτιατικού Ημερολογίου»... αντιγραφή
δέν ήτο κών ακριβής...

Γ. Κατ. (Λευκάδα).—Ός βλέπετε προτι-
μώμεν ως επί τό πλείστον έργα των τακτικών
συνεργατών μας ή των άναγκωστών μας, όταν
δέν περισσεύει χώρος.

Α. Χαδιαρ. (Νζύπλιον).—Σας παραπέμπο-
μεν άνωτέρω.

Γ. Νούλιν (Βόλον).—Διαγωνισμοί θα προ-
κηρυχθώσι προσεχώς. Λυπούμεθα διά την ήν ά-
ναγγέλλατε μετάστασιν, αλλά τί να γίνη!..

Γ. Κονλ. (Πειραιά).—Φύλλα άπεστάλησαν.
Β. Άδουμάκιν (Λιμίν).—Έδτε τί γρά-
φωμεν περί έγκρίσεων άνωτέρω.

Φ. Έλενθ. (Μυτιλήνη).—Έως δημοσιευ-
θή προσεχώς.

Δ. Γεοργ. (Λάρισα).—Ένεργήσωμεν συμ-
φώνως με την παράκλησίν σας. Βεβαίως άποτέλ-
λωμεν δια φύλλα ζητήσετε άμα πέμψητε τό άν-
τίτιμον.

ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΑΦΝΗ

Αί μεταγράψεις του συνεργάτου μας κ. Ν
ΔΙΒΑΔΑ δ. φ.

ΟΡΑΤΙΟΥ

Όδων Δ' βιβλ., Έκκονταετηρικώς Έγνος
1907. — Δρ. 1.

Ποιητικά, έκδοσις γ' (Έλληνική Έκδοτική
Έταιρεία) 1909. — Δρ. 1.

Έκδόσεις κλλιτεχνικά. Άμρότεραι ελεύθεραι
ταλ. τελών, δρ. 1,75.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα.

Τέσσαρα κομψότατα, ομοιόμορφα βιβλία,
με καλλιτεχνικόν εξώφυλλον.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΔΡ. 3

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΜΑΖΗ ΔΡ. 10.

Παρηγγέλλει δια ταχυδρομικής επιστολής
άπ' εθείας προς τον συγγραφέα:

Κον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ

38 Όδός Εδριπίδου, Αθήνας

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος των τόκων
των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων
εντόκων καταθέσεων εν όψει ή επί προ-
θεσμία δηλοποιείται, ότι από της 15
Απριλίου 1909 ή Εθνική Τράπεζα της
Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ
Καταστήματι και τοις Υποκαταστήμα-
σιν αυτής καταθέσεις εις τραπεζικά
γραμμάτια άποδοτέας εν όψει ή εν
ώρισμένη προθεσμία επί τόκῳ:

1) 1) 2 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās εν
όψει άποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσού
δραχ. 10,000, πέραν του ποσού τούτου του
τόκου ορίζομένου εις 1 ταίς 0/0 κατ' έτος
μέχρι 50,000 δραχμών, πέρα δέ και του
ποσού τούτου εις 1) 2 ταίς 0/0. Αί καταθέ-
σεις αὐται γίνονται δεκταί και εις άνοιχτόν
λογαριασμόν παραδιδόμενου τῷ καταθέτη
βιβλιαρίον λογαριασμοῦ και βιβλιαρίον
επιταγών.

2) 2) 2 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις
τάς άποδοτέας μετά 6 μηνών τουλάχιστον.

2) 1) 2 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās
καταθέσεις τάς άποδοτέας μετά 2 έτος
τουλάχιστον.

3) 3) 3 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις
τάς άποδοτέας μετά 3 έτη τουλάχιστον.

3) 1) 2 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās κατα-
θέσεις τάς άποδοτέας μετά 4 έτη τουλάχιστον.

4) 4) 4 ταίς 0/0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις
τάς άποδοτέας μετά 5 έτη τουλάχιστον.
ως και διά τās πέραν των πέντε έτων ή τās
διαρκείς.

Καταθέσεις εις χρυσόν

Δέχεται έτι εντόκους καταθέσεις εις
χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας Άγ-
γλίας, άποδοτέας εν ώρισμένη προθεσμία
ή διαρκείς επί τόκῳ.

1 1/2 % κατ' έτος διά καταθ. 6 μηνών τουλάχισ.
2 % » » » » 1 έτους »
2 1/2 % » » » » 2 έτων »
3 % » » » » 4 » »
4 % » » » » 5 » »

Αί όμολογίαι των εντόκων καταθέσεων
εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνο-
μαστικά ή άνώνυμοι.

Τό κεφάλαιον και οί τόκοι των όμολο-
γιών πληρώνονται παρά τῷ Κεντρικῷ Κατα-
στήματι και τῇ αἰτήσει του καταθέτου παρά
τοῖς Υποκαταστήμασι της Τραπέζης εις τό
αὐτό νόμισμα, εις δ' έγένητο ή κατάθεσις.

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΗ

ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΗ „ΔΑΦΝΗ“

τήν βρίσκει κάθε εβδομάδα στα
Κιόσκια των Έφημερίδων:

- 1) Πλατεία Έφρονείας,
- 2) Πλατείας Συντάγματος,
- 3) Χρυσειών,
- 4) Έργου γείου Οίκονομικών,
- 5) Έθνικῆς Τραπεζῆς,
- 6) Φοβδολιματρίου,

και τὰ Καπνοπωλεῖα:

Γιαννέλη (Γ' Σεπτεμβρίου, αριθ. 6).

Σ. Παπαδοπούλου (Πλατεία Αγίου
Μάρκου).

ΛΗΞΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' έκάστην Έκδίδονται 100,000 γραμμά-
τια αξίας δραχ. 400,000
Κλ ρωσιν Παρέχονται κέρδη εις 2,000
γραμμάτ. αξίας δρ. 200,000

Διά την κλήρωσιν της 28 Φεβρουαρίου
1910 εξεδόθησαν δι' αύξοντα αριθ. 1 25,000
Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχήν εις άνέ-
ραιον τό κέρδος τιμώμενα Τεσσάρων δραχ-
μών και δι' αύξοντα αριθ. 25,001 - 100,000
Τέταρτα Γραμματίου τιμώμενα Αξίας
Δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχήν εις τό
τέταρτον του κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1.	εξ	80,000.	80,000
1.	εξ	20,000.	20,000
2.	από	2,000.	5,000
6.	από	1,000.	6,000
15.	από	400.	6,000
25.	από	200.	5,000
1950. . . .	από	40.	78,000
2000			200,000

Η πρώτη κλήρωσις γενήσεται τη 28 Φε-
βρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ή δευτέρα τη
25 Απριλίου (8 Μαΐου) 1910, ή τρίτη τη
27 Ιουνίου (10 Ιουλίου) 1910, ή τέταρτη
τη 31 Οκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 και
ή πέμπτη τη 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ια-
νουαρίου 1911).

Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμ-
ματίων άπευθυντέον εις τό Γραφείον Λα-
χείου του Έθνικού Στόλου και των Αρ-
χαιοτήτων, Υπουργείον Οικονομικών, εις
Αθήνας.

Ο διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΪΟΥ
0005 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
ΑΡ. 55 Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῇ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΥΡΩ 1907

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῃ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ε. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ. — 10-ΕΡΜΟΥ-10

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Υ. Γ.—Αί πλείσται των φωτογραφιών των
δημοσιευθεισών εις τό ύπ' άρ. 23 φύλλον
της «Δάφνης» ανήκουν εις τον κ. Ξανθό-
πουλον.

Τύποις Π. Α. Πετράκου